

Uden for Udvalgets Indstillinger var følgende Ændringsforslag fremkommet:

Af *Harald Jensen* og *C. Rasmussen*:

(Bet. Nr. 19). Andragende fra Bestyrelsen for „Uheldsforsikrings-Foreningen for de danske Statsbaners Personales Kollektivforsikring“ om Statstilskud henvises til *Indenrigsministeren*.

Til Forhandling sattes først Indstilling under Nr. 7 vedkommende *Finansministeren*.

Ordføreren (Busk): Jeg skal til Indledning tillade mig at gøre Tinget opmærksomt paa, at der siden i Fjor er sket en Forandring i Finansudvalgets Betænkning over Andragender. Som ærede Medlemmer ville erindre, have vi i tidligere Aar i Betænkningen aftrykt de Svar, Ministrene have givet paa Andragender, der vare henviste Aaret forud, medens Svarene nu findes i første Nummer af Tillæg B. Meningen hermed har været, at Tillæg B. skulde komme saa tidlig, at ærede Medlemmer allerede forud for Finanslovens 1ste Behandling kunne se disse Svar, og hvis de havde Indvendinger at gøre, kunde komme ind paa Sagerne ved Finanslovens 1ste Behandling. Det lykkedes nu ikke i Aar at faa Tillæg B. saa tidlig udgivet, saa Hensigten for saa vidt er forfejlet, men jeg vil antage og haabe, at Tillæg B. for Fremtiden, saa længe denne Skik bruges, kan foreligge i betimelig Tid, saa at de ærede Medlemmer kunne se, hvad der er foretaget med de Andragender, der Aaret forud ere henviste, og saa til Finanslovens 1ste Behandling kunne gøre deres Bemærkninger, hvis de finde Anledning dertil.

Det første Andragende, som jeg skal omtale, er det ene, der angaar Finansministeren. Der er for saa vidt det glædelige ved, at der kun er dette ene, som vi jo ellers pleje at blive overfaldne af en Skylle af Andragender fra Invalidere. Jeg vil antage, at den sidste Ændring, der er foretagen i Invalideloven, er Skyld i, at vi ere slupne saa naadig med denne Afdeling. Meningen med den større Bemyndigelse, Finansministeren fik, var jo ogsaa, at vi skulde kunne undgaa at komme ind paa de mange og lange Forhandlinger om Invaliderne, idet Finansministeren kunde afgøre Sagerne. Jeg vil haabe, at Ændringen ogsaa i Fremtiden maa bære saa gode Frugter, som den foreløbig har baaret. Andragendet er fra Gaardmand Mikkel

Jensen af Vejvad, Vinding Sogn, og er indbragt af det ærede Medlem for Holstebro (Mølgaard-Nielsen). Det angaar en Mand, der deltog i Krigen 1864 som menig ved 12te Infanteriregiment, og som den Gang paadrog sig en Tunghørighed, der bevirkede, at han blev kasseret. Der er nu for saa vidt det Uheld ved dette Andragende for Udvalgets Vedkommende, at Manden for 7 Aar siden har indgivet Andragende til Invalidebestyrelsen, og at Dokumenterne endnu ligge der. Men vi maa altsaa foreløbig gaa ud fra, at hans Fremstilling er rigtig. Han fortæller altsaa, han er bleven kasseret for Døvhed. Nu er han en Smaamand, han sidder i en fattig Hedegaard med 6 Børn, hvoraf det mindste kun er fire Aar gammel. Manden er nu i en Alder af 63 Aar og forklarer, hvad der kan være ganske rigtigt, at denne Døvhed er ham til stor Gene paa forskellig Maade i hans Virksomhed, og det er som Følge deraf, han anraaber Regeringen og Rigsdagen om at faa Invalideunderstøttelse. Der foreligger Lægeattest fra en Læge Ditlevsen i Holstebro, som har været hans Læge siden 1874, den gaar ud paa, at han lider af en stærk, uhelbredelig Døvhed. Hovedsagen er jo, om det kan bevises, at Manden har faaet sin Tunghørighed, medens han var Soldat, og at han virkelig er bleven kasseret for Døvhed, paadragen under Tjenesten. Endvidere anbefales hans Andragende af Sognefogden og en Sagfører i Holstebro. Jeg indstiller med disse faa Ord at henvise Andragendet til Finansministeren.

Mølgaard-Nielsen: Jeg er glad ved, at det ærede Finansudvalg har henvist dette Andragende til Finansministeren. Det vil være en stor Lykke for denne Mand og hans Familie, om den højtærede Finansminister vilde se lige saa velvillig paa Sagen som Udvalget og bevilge en Understøttelse til ham. Som det staar her i Andragendet, ere hans pekuniære Omstændigheder — eller vare det i det mindste, den Gang Andragendet indgaves — i saa daarlig Forfatning, at han slet ingenting ejede. Den fattige Hedegaard, han beboede, var stillet til Auktion og blev solgt tilligemed alle hans Ejendele, og han kunde endda ikke dække sin Gæld. Han bebor foreløbig et lille Sted, hvorpaa kan holdes to à tre Køer, det er gode Venner, der foreløbig have overladt ham det til Brug og Beboelse. Men hvorledes det vil gaa i Fremtiden, kan ingen sige noget om. Jeg vil derfor bringe Finansudvalget og